

מסורת הש"ס

(א) לקמן פ"ה (ב) (פי' חס' כטורות לא: ד"ה אי"ב)
(ג) ב"ב קמט: ט"א פ"ג
מ"ח לפ"ה ח" (ד) ג"ר רש"י
דאמר הכי הא, (ה) (ל"ל)
דנתימא, (ו) דנתי
כד, (ז) (ל"ל ח"א)
(ח) (ל"ל דמוקי מהר"ם)
(ט) מהרש"ל, י' (וע"פ חס'
ונח"ס ל' ד"ה דנתימא)

מוסף רש"י

[illegible]

לספוקי בשורה קנה: חוץ מאחד מרובו. רציון דלף פירש
שורה אמרין היינו איזה דשיריה ולדירה לא חשיב ליה אלא
אחד מרובו: נגחו שור. אמתני קרו מי שחציו עבד כו"ו
ומירא בעמלא הוא: וישל על רבו לרבו. אם ציוס של רבו
נגחו ונתנן לו פתח דמיו לרבו. שור משלן נוק דהיינו פתח דמים:
איסורא לא קאמרין. דמיהו לתאנא אכל כל וכית ממון כי היכי
דמלאכו תלויה ציוס כן כל שבה ממון: המים. בשור המועד
קאי דגבי עבד נותן שלשים כסף דהיינו קנס דאפילו אינו שור
דינר נותן שלשים סלע וגבי כן חורין נותן כופר דהיינו דמי ההרוב:
וחצי

השולח פרק רביעי גימין

בבער ש' שני שותפין ורבר' הבע'. וז"ל וזה לר' אליעזר דב' החובל (ב"ק דף 45.) איז יוכל לשחרר חלקו כמו שאיז יואל בן עזין דבעין עבדו המיוחד לו (ומוקי התם אליבא דהא דלמר אממר איש וזשה שמכרו בנכסי מלוג לא עשו ולא

"עבדך של שני שותפין ודברי הכל אמר
 רבה במחלוקת בששיחרר חציו והניח חציו
 אבל שיחרר חציו ומכר חציו או נתן במתנה
 חציו כיון דקנפיק מניה כוליה דברי הכל
 קנה אמר ליה אביי ובכולו לא פליגי והתני
 חדא^א הכותב נכסיו לשני עבדיו קנו
 ומשחררין או את זה ותנאי איך האומר
 ליה נכסי נתונין לפלוני ופלוני עבדי^א אף
 עצמם לא קנו מאי לאו דא רבי והא רבנן
 לא אידי ואידי רבנן יתא דאמר כולו הא
 דאמר חצי חצי והא מדקתני סיפא ואם אמר
 חצי חצי לא קנו מכלל דרישא דאמר כולו
 פירושי קא מפרש אף עצמן לא קנו כיצד
 כגון דאמר חצי חצי הכי נמי מסתברא דאי
 ס"ד רישא דאמר כולו השתא אמר כולו לא
 קנו אמר חצי חצי מיבעיא אי משום שלא
 לא אידיא תנא סיפא דאמר חצי חצי אלא
 תאמר רישא דאמר חצי חצי אלא אמר
 כולו קנו תנא סיפא דאמר חצי חצי מכלל
 דרישא דאמר כולו ואפ"ה לא קנו ואיבעית
 אימא לא קשיא כאן בשמך אחד כאן בשני
 שמרות בשמך אחד מאי אידיא חצי חצי
 אפ"ה אמר כולו נמי לא קנו יה"נ קאמר אף
 עצמן לא קנו בד"א בשמך אחד אבל בשני
 שמרות קנו ואם אמר חצי חצי אף בשני
 שמרות נמי לא קנו ואיבעית אימא ל"ק
 כאן בבב אחת כאן בזה אחר זה בשלמא
 בתרא לא קני דהא קני ליה קמא אלא קמא
 ליקני נפשיה ולקנייה לחבריה אלא מחוורתא
 בדשנינן מעיקרא רב אשי אמר שאני התם
 דקא קרי להו עבדי^א א"ל רפרם לרב אשי
 ודלמא עבדי^א שהיו כבר מי לא יתני הכותב
 כל נכסיו לעבדו יצא לחירות שייר קרקע
 כל שהוא לא יצא לחירות ר' שמעון אומר
 לעולם הוא בן חורין עד שיאמר כל נכסי
 נתונין לפלוני עבדי^א חוץ מאחד מרכוא
 שבהן טעמא דאמר^א [חוץ מאחד מרכוא
 שבהן] הא לא אמר הכי קני אמאי והא
 עבד קא קרי ליה אלא עבדי שהיה כבר הכא
 נמי עבדי^א שהיו כבר יגנחו שור יום של רבו
 לרבו יום של עצמו לעצמו אלא מעתה יום
 של רבו ישא שפחה יום של עצמו ישא בת
 חורין איסורא לא קאמרין ת"ש יגמית מי
 שחציו עבד והציו בן חורין נתן חצי קנס לרבו
 והציו

ואחד אין חילוק בין אמר חיי מתי לאמר כולו: **וְיָם** של רבו ארבו. היינו למשנה ראשונה דלמשנה אחרונה מעשה ידיו שלו בדקמקון מדמי ליה למעובד גט שחרור ותיבוי ד"מ ק"מ למשנה אחרונה כגון בשל יתומים קטנים בלאו דפי' יתבוי א"ר בצחיה שפחה ואחיה בת חורין וכל נגזר בה דלמא הפק קולת חיות ימיה ק"ר דלפי משנה אחרונה מעשה ידיו של מה הרהוריה לעיל הוא גברא דלאקיי לבט קטן והא מכי משחרריה חבירה לפלגליה מיד וזה העבד בעצמו והוא ליה מעובד גט שחרור ואין יכול להקטור לבט אלא מה שיש לעצמו בו אבל טפי לא ושמה הקנה לבט קודם ששחררו חבירו לפי שהיה יודע שחבירו היה רואה לשחרר חלקו: וסור

מב.

עין משפט
גר מצוה

צד א ב מ"י פ"ו מהל'
 עדים הלכ' ד סמך
 עשין פ"ו ע"ד ש"ע י"ד ס'
 רמ"ע ספ"ק
צד ג ד מ"י שם הלכ' ג
 טושי"ע ס' ספ"ק ע"ו
צו ה מ"י פ"ד מהל'
 חובל ומוק' הלכ' י'
 סמך עשין ע' טושי"ע ח"מ
 ס' פחד עשין ד' וטושי"ע
 י"ד ס' רמ"ע ספ"ק
צו ו מ"י פ"ה מהל' נזק
 ממון הלכ' ד סמך
 עשין פ"ו טושי"ע י"ד ס'
 רמ"ע ספ"ק

תוספות רי"ד

דברי הכל אף בשטר
קנה שכל אחד משחרר
כל חלקו ולא שייך בו
כלום ולא דמי למשחרר
חצי עבדו, ואין שני
עבדים משחררים בשטר
א' כמו שאין שתי
נשים מתגרשות בנט א'.